

Velika beda je zavládala po opustošenih vaséh. Gladni, od mraza drhteči otroci so se potikali okrog in brskali po pogoriščih; zapuščene matere so prosile njim in sebi hrane daleč na okrog; fantje in moške pa so se skrivali po gozdih kakor plahe zveri. Prihodnjo nedeljo pa se je zopet oznanjevalo po vseh cerkvah, da naj se vrnejo vsi brez strahú domov, da je vsem odpuščeno. Francozje sami so začeli pobirati mile darove za svoje „pogorelce“.

A kateri mili dar bi posušil solze vdov in sirot! Za mrtvim roditeljem je plakala Birkova

družina. Malo tolažbe je bilo, ko je prišla s pestunjo in detetom Gregoričeva gospa vesela pravit, da ji je mož poslal pismo s Hrvaškega, kamor je bil srečno pobegnil, rešen od nesrečnega Birka. Prinesla je bila gospa lepa darila otrokoma in obečala iz hvaležnosti, da bo skrbela za Birkovi siroti; a le še bolj je spomnilo to ubogo vdovo, kako je zapuščena; in ko je Gregoričeva gospa smehlja se izpraševala svoje dete: „Kje so papa?“ upirali sta Birkovi siroti oči proseče v svojo mater, in tiho je vprašala deklíca: „Kdaj pa pridejo naš papa domov?“

V hladnici.

V hladnici naj malo počijem,
Na sredi prirodnega vita;
Tu sladke vonjave naj pijem,
Ki pômlad po zemlji je trosi;
Tu vspenja zelena se trta,
Na trtah mi pojejo kosi:
V hladnici naj malo počijem.

Med svetom je hrupnim mi duša
Zlovoljna takó, zapuščena;
A tukaj tolažbo okuša,
Ki nihče je zanjo ne nosi.
Tu vspenja se trta zelena,
Na trtah ji pojejo kosi,
V hladnici miruje mi duša.

Anton Medved

Žalostnemu prijatelju.

Pomladno veselje povsod se glasi
In s cvetjem se zemlja pokriva:
Le tebi srce se v grenkobi topi,
In sólza okó ti zaliva.

Sočutno s teboj jaz, o bratec, trpim;
Pođaj zaupljivo mi róko!
Besede tešilne, ki je govorim,
Pa vtisni v srcé si globoko.

Glej bujno življenje nešteti stvari,
Čuj spev iz dobrane zelene:
Vsem božja ljubezen dobrote deli,
In stvarce ne zabi nobene.

A oni, ki ptice pod nebom živi
In cvetke oblači na polji,
Tembolj še za tebe, o človek, skrbi:
Podvrzi njegovi se volji!

J. O. Golobov.

Prijatelj sin.

(Izvirna povest. — Spisala Pavlina Pajkova.)

(Konec.)

Župnikova družina je bila povečerjala. Delavci so si prižgali pipice, voščili si lahko noč in šli vsak na svoj dom. Hlapec je vzel svetilnico ter žvižgaje šel v hlev k živini; dekla je pa vzela golído in šla krave molzt. Samo Nande se ni ganil s svojega mesta pri mizi.

Župnik je še večerjal, torej ga je moral Nande čakati, kakor mu je bilo ukazano. Gledal je, kako je mati pripravljala neko vmešeno juho s piščetom.

„Za koga pripravljate ono jed? Saj smo že vsi povečerjali“, popraša Nande mater, kakor bi se nič ne zanimal za to. Zdelo se je, kakor da je stavil to vprašanje, samo da bi nekaj govoril.

„Vsi? Neža še ni“, odgovori mati kratko.

„Torej za Nežo“, misli si Nande in bobna s prsti po mizi, da bi prikrl s tem veselje, katero mu je napravil ta odgovor.

Nenadoma preneha bobnati. „Mati, župnik so pozvonili“, reče, glas pa se mu je tresel.

„Ali res?“ začudi se mati: „nič nisem čula.“